

Klasikleri Okuyorum

İki Yıl Okul Tatili

1. Baskı - Beyaz Balina Yayınları, 2023
Yeni Baskı - Beyaz Balina Yayınları, 2025

KLASİKLERİ OKUYORUM: İKİ YIL OKUL TATİLİ

Jules Verne

Özgün Adı: Adrift in the Pacific:
Two Years Holiday

ISBN: 978-975-999-555-3

© İllüstrasyonlar: Léon Benett, 1888

© Bu kitabın Türkçe yayın hakları Beyaz Balina Yayınları'na aittir.

Yayın yönetmeni: Bülent Oktay

Editör: Nurten Hatırnaz

Çeviren: Nurten Hatırnaz

Kapak tasarımı: Ayşe Çalışkan Günay

Sayfa tasarımı: Kübra Yeşilyurt Çakır

Baskı: **Milba Matbaacılık Yayıncılık Kağıtçılık**

San. ve Tic. Ltd. Şti.

Cilt: Buluş Mücellit, İstanbul

Matbaa Sertifika No: 51888

Beyaz Balina Yayın Sanat Dağıtım Paz. San. ve Tic. Ltd. Şirketi

Ömerli Mah. Harmantepe Cad. No: 17 K: 4

Arnavutköy / İstanbul

Tel: 0212 544 41 41 Faks: 0212 544 66 70

Yayınevi Sertifika No: 49238 i nfo@beyazbalina.com.tr

Klasikleri Okuyorum

İki Yıl Okul Tatili

*Jules Verne'in aynı adlı eserinden kısaltılarak
kaleme alınmıştır*

Çeviren: Nurten Hatırnaz

İÇİNDEKİLER

1. BÖLÜM

Fırtına 9

2. BÖLÜM

Gemideki Yolcular 15

3. BÖLÜM

Karadaki İlk Gün 22

4. BÖLÜM

Keşif Yolculuğu 28

5. BÖLÜM

Yağmur 34

6. BÖLÜM

Orman Gezisi 39

7. BÖLÜM

Mağara 43

8. BÖLÜM

İskelet 48

9. BÖLÜM

Kampa Veda 53

10. BÖLÜM

Fransız Mağarası 60

11. BÖLÜM

Gizemli Sesler 69

12. BÖLÜM

Kış 79

13. BÖLÜM

Bahar 87

14. BÖLÜM

Yeni Keşifler 93

15. BÖLÜM

Yeni Yıl 101

16. BÖLÜM

Jacques'ın Sırrı 107

17. BÖLÜM

Yeni Başkan 116

18. BÖLÜM

Paten Keyfi 123

19. BÖLÜM

Ayrılık 130

20. BÖLÜM

Hüsran Koyu 134

21. BÖLÜM

Sürpriz Konuk 139

22. BÖLÜM

Tekrar Bir Arada 151

23. BÖLÜM
Uçurtma 155

24. BÖLÜM
İzler 162

25. BÖLÜM
Zabit Evans 166

26. BÖLÜM
Haydutlar 174

27. BÖLÜM
Çatışma 179

28. BÖLÜM
Dönüş Hazırlıkları 187

29. BÖLÜM
Eve Dönüş 190

1. BÖLÜM

Fırtına

9 Mart 1860 gecesi saat on birde küçük bir gemi, kabaran dalgaların arasında ilerliyordu. Uskuna adı verilen, iki direkli bir tür yelkenli gemiydi. Geminin adı *Sloughi* idi ama arka tarafında bulunan adını görmeye çalışmak boşunaydı çünkü bir kaza sonucu kopup gitmişti.

Geminin arka kısmında biri on dört, diğer ikisi on üç yaşlarında üç oğlan vardı. On iki yaşlarında siyahı bir oğlan da dümendeydi. Gemiye her an alabora edebilecek olan dalgalarla hep birlikte mücadele ediyorlardı. Gece yarısından hemen önce geminin arka tarafına çarpan dalgayla birlikte hepsi birden geriye doğru savruldu ama anında toparlandılar.

İçlerinden biri, “Dümen hâlâ çalışıyor mu?” diye sordu.

Sakince yerine geçen Briant, “Evet, Gordon,” dedi. “Sıkı tutun, Doniphan. Cesaretinizi kaybetmeyin. Düşünmemiz gereken başkaları da var. Yaralanmadın ya Moko?”

“Hayır, Bay Briant,” diye karşılık verdi Moko. “Ama rüzgâr yönünde ilerlemeliyiz. Yoksa batarız.”

Tam o sırada güverte merdiveninin kapısı açıldı ve iki küçük kafa ile birlikte sevimli bir köpek yüzü belirdi. Köpek havlayarak onları selamladı.

En küçük çocuklardan biri, “Briant! Briant!” diye seslendi. “Neler oluyor?”

“Bir şey yok, Iverson!” diye karşılık verdi Briant. “Dole ile birlikte aşağıya dönün. Çabuk!”

“Aşağıda çok korkuyoruz,” dedi, biraz daha küçük olan diğer çocuk.

“Hepiniz mi?” diye sordu Doniphan.

“Evet, hepimiz!” dedi Dole.

“Hadi, yerinize dönün,” dedi Briant. “Örtülerin altına girin. Gözlerinizi kapatın. O zaman korkmazsınız. Tehlikeli bir durum yok.”

“Dikkat!” diye haykırdı Moko. “Bir dalga daha geliyor!”

Şiddetli bir dalga geminin arka tarafına çarptı.

“Yerinize dönün!” diye bağırdı Gordon. “İnin aşağı!”

İki kafa kaybolur kaybolmaz merdivenin başında bir başka oğlanın kafası belirdi.

“Bize ihtiyaç var mı, Briant?” diye sordu.

“Yok, Baxter,” dedi Briant. “Sen, Cross, Webb, Service ve Wilcox, küçüklerin yanında kalın! Biz dördümüz hallederiz.”

Baxter kapıyı kapatıp aşağı indi.

Peki, ama fırtınada sürüklenen bu gemide sadece küçük çocuklar mı vardı? Evet! Kaç kişiydiler. Gordon, Briant, Doniphan ve miço ile birlikte on beş. Gemide ne işleri vardı peki? Yanlarında yetişkin kimse yok muydu? Gemiye idare edecek bir kaptan, bir işin ucundan tutacak bir denizci, böyle fırtınalarda dümeni kullanacak bir dümenci? Hayır! Hiçbiri yoktu!

Daha da önemlisi geminin okyanusun neresinde olduğunu bilen de yoktu. Peki ne olmuştu? Mürettebatın

başına bir felaket mi gelmişti? Gemi nereden geliyor-du? Ne kadar zamandır denizdeydi? Karşılarına çıkacak her gemi kaptanının soracağı bu sorulara çocuklar büyük ihtimalle cevap verebilirdi ama görünürlerde başka bir gemi yoktu.

“Ne yapacağız?” diye sordu Doniphan.

“Elimizden ne gelirse,” diye cevap verdi Briant. Bu şartlar altında en babayiğit adamlar bile umutsuzluğa kapılabilecekken o böyle söylemişti.

Derken birden korkunç bir gürültü koptu.

“Pruva direği kırıldı!” dedi Doniphan.

“Hayır,” dedi Moko. “Yelken, iplerinden kurtuldu!”

“Ondan kurtulmamız gerek,” dedi Briant. “Gordon, sen Doniphan ile dümende kal. Moko, sen gelip bana yardım et.”

Briant ile Moko en az yirmi kez denize düşme tehlikesi atlatarak yelkeni direğe bağlamayı başardılar. Ama bir saat sonra yelkenin kalanı da paramparça oldu.

Doniphan, “Yelkensiz kaldık!” diye haykırdı. “Yerine başka yelken de takamayız.”

Bu sırada, “Arkadan gelen dalgaya dikkat! Sıkı tutunun yoksa denize düşersiniz...” diyen Moko lafını bitirmeden tonlarca suyun altında kalıp gözden kayboldu.

Briant, “Moko! Moko!” diye seslendi. “Onu kurtarmamız gerek! Ona bir ip atın!”

Moko, “Buradayım! Yardım edin!” diye bağırdı. Denize düşmemişti. Geminin ön tarafındaydı. Bayrak direği boynuna dolanmıştı.

Briant çakısını çıkarıp güç bela ipi kesti. Kurtulan Moko, Briant’a teşekkür edip hemen dümene koştu. Saat dört buçuk sularında gün ışımaya başladı. Fırtına hâlâ dinmemişti. Gemi bu dalgalara bir gün daha dayanamazdı.

Derken Moko, “Kara göründü! Kara göründü!” diye bağırdı.

“Emin misin?” diye sordu Doniphan.

“Evet! Evet! Eminim!” dedi Moko.

Sis yavaş yavaş kalkınca Briant da, “Evet! Kara! Gerçekten de kara!” diye bağırdı.

Artık hiç şüphe yoktu. Beş altı mil ötede bir kara parçası vardı. Briant diğerlerini dümende bırakıp ön

tarafa giderek hızla yaklaştıkları bu kara parçasını inceledi. Görünürlerde geminin yanaşabileceği bir nehir ağzı ya da bir kumsal yoktu. Kıyı, sudan dışarı uzanan kayalarla kaplıydı. Gemi kayalara çarpıp parçalanacaktı.

Briant çarpma sırasında herkesin güvertede olmasının daha iyi olacağına karar verdi. Güverte merdiveninin kapısını açıp aşağıdakilere seslendi:

“Haydi, herkes güverteye!”

Önce köpek, ardından on bir çocuk sırayla güverteye çıktı.

Gemi ilk kaya sırasına çarptığında saat neredeyse sabahın altısıydı.

Briant, “Sıkı tutunun!” diye bağırdı. Dalgalara kapılanlara yardım edebilmek için giysilerini çıkarmıştı.

Birden bir sarsıntı oldu. Geminin kış tarafı karaya oturmuştu ama gövdede hasar yoktu ve gemi su almıyordu. İkinci bir dalga gemiyi on beş metre ileri taşıdı. Gemi denizden dışarı uzanan kayalardan kıl payı kurtuldu. Ve karadan çeyrek mil uzakta hareketsiz kaldı.

2. BÖLÜM

Gemideki Yolcular

Hikâyemizin geçtiği zamanlarda Chairman Yatılı Okulu Yeni Zelanda'nın Auckland şehrinin en büyük okullarından biriydi. Bu okulda ülkenin önde gelen ailelerine mensup yüz civarında öğrenci eğitim görüyordu.

15 Şubat 1860 günü öğrenciler ve yakınları, kafeslerinden kaçan kuşlar gibi neşeyle okuldan çıktılar. İki aylık tatil başlıyordu. Bu, iki aylık özgürlük demekti! Çocuklardan bazılarının aylardır konuşulan bir deniz seyahatine çıkma ihtimali de vardı. Bu şanslı çocukların yaşları sekiz ile on dört arasında değişiyordu. Fransız olan Briant kardeşler ve Amerikalı olan Gordon dışında hepsi İngiliz'di.

Kuzen olan Doniphan ile Cross, Yeni Zelanda'nın en zengin toprak sahiplerinin oğullarıydı. İkisi de on üç yaşındaydı ve beşinci sınıfa gidiyordu. Biraz gösteriş meraklısı olan Doniphan okulun en dikkat çeken öğrencisiydi. Zeki ve çalışkandı. Aristokrat kibri yüzünden herkes ona Lord Doniphan diyordu. Oldukça sıradan bir çocuk olan Cross ise kuzeninin söylediği ve yaptığı her şeye hayrandı.

Baxter da beşinci sınıfa giden çocuklardan biriydi. On üç yaşında, akıllı başında, becerikli bir çocuktü. Elinden her iş gelirdi. Orta hâlli bir tüccarın oğluydu.

Webb ile Wilcox on iki buçuk yaşındaydı, ikisi de dördüncü sınıfa gidiyordu. Fazla zeki sayılmazlardı. Kavgacıydılar. Babaları ülke yönetiminin üst kademe-lerinde görev yapıyordu.

Garnett ile Service üçüncü sınıfa gidiyordu. İkisi de on iki yaşındaydı. Biri emekli bir gemi kaptanının oğluydu, diğeri de zengin bir adamın. Aileleri çok samimiydi, Garnett ile Service da âdeta etle tırnak gibiydi. İyi kalpli çocuklardı. Ama çalışmaktan pek hoşlanmazlardı. Garnett akordeon çalmayı çok severdi. Gemi seyahatine çıkarken enstrümanını da yanına